

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2018. február 22. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt vádlott neve ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2017. november 30. napján kihirdetett B.278/2016/22. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A másodfokú eljárás során 15.000 (tizenötezer) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék a 2017. november 30. napján tartott nyilvános tárgyalás alapján hozott B.278/2016/22. számú ítéletével vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. életveszélyt okozó testi sértés büntetében a Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulata alapján, ezért és további 1 rb. személyi szabadság megsértésének büntette (Btk. 194. § (1) bekezdés) miatt öt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelek sorsáról, valamint kötelezte a vádlottat 153.275,- Ft felmerült bűnügyi költség megfizetésre az állam javára.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg a vádlott és a védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.378/2017/1-I. számú átiratában a vádlott és a védő fellebbezését alaptalannak tartotta. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a személyi rész kiegészítését, a jogi indokolás pontosítását és a büntetéskiszabási körülmények kiegészítését követően az elsőfokú döntést hagyja helyben. Kifejtette, hogy az ítélet személyi részében rögzítendő a vádlott korábbi elítélése. A jogi indokolást annyiban tartotta pontosítandónak, hogy a vádlott elkövetési magatartása (egyenest) szándékos volt, a bekövetkezett eredmény tekintetében pedig a vádlottat hanyag gondatlanság terheli. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítást kellően részletesen lefolytatta, a megalapozott tényállásból a vádlott büntetőjogi felelősségére vont következtetés helytálló, a bűncselekmény minősítése törvényes. A kiszabott büntetés nem eltúlzott, méltányos.

A másodfokú nyilvános ülésen vádlott neve vádlott védője a fellebbezést fenntartotta. Indítványozta az elsőfokú döntés megváltoztatását, a kiszabott szabadságvesztés tartamának mérséklését. Előadta, hogy a törvényszék részletesen lefolytatta a bizonyítási eljárást, ennek eredményeként az elsőfokú

bíróságnak a vádlott bűnösségére vont következtetése okszerű, a védelem a jogi minősítést sem vitatta. Figyelemmel arra, hogy a védelmi fellebbezés enyhítésre irányult, a vádlott védője kiemelte az enyhítő körülményeket, úgymint a vádlott megbánását, beismerő vallomását, az erőteljes sértetti közrehatást. Hangsúlyozta továbbá, hogy a vádlott személyiségzavarban szenved, és az ügyben jelentős az időmúlás is.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője a bejelentett védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta és az átiratában foglaltakat változatlanul fenntartva kisebb pontosítással, kiegészítéssel az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az első fokon megállapított tényállás megalapozott. A vádlott beismerte a bűncselekmény elkövetését, a büntetőjogi felelősségét. A bűnösségre vont következtetéssel az ügyész egyetértett, a bűncselekmény minősítését törvényesnek találta azzal, hogy a Btk. 164. § (1) bekezdése rögzíti a testi sértés alapesetét, ezért az indokolásban a (3) bekezdésre történő utalás szakszerűtlen. Álláspontja szerint a kiszabott büntetés nem eltúlzott, az irányadó középértéktől elmarad. Indítványozta az ítélet indokolásának kiegészítését a középérték (6 év 6 hónap) tartamával. A vádlott személyiségzavarára történő védői hivatkozásra tekintettel kifejtette, hogy ez nem minősül enyhítő körülménynek, figyelemmel arra, hogy a személyiségzavar a vádlott beszámítási képességét nem befolyásolta. Figyelemmel arra, hogy a próbára bocsátást kimondó határozat később emelkedett jogerőre a bűncselekmény elkövetéséhez képest, álláspontja szerint nem minősül súlyosító körülménynek a vádlott próbára bocsátás alatt állása.

A másodfokú nyilvános ülésen jelen lévő sértetti képviselő nem kívánt felszólalni.

A vádlott felszólalásában a védőjéhez csatlakozott. Ezen túlmenően előadta, hogy a tettet megbánta.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezést nem találta alaposnak.

Az ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésre, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, valamint a fellebbezési nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348. § (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást, az ítélet tábla nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú felülbírálatának. Az elsőfokú bíróság által fogantatosított, valamint a nyomozó hatóságnak a bizonyítékok felderítésével, beszerzésével kapcsolatos eljárási cselekményei vonatkozásában sem tárt fel az ítélet tábla törvénysértést, így a bizonyítékértékelésből nem kellett bizonyítékot kirekesztenie.

Az ítélet felülbírálata során megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt. A feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta, valamint foglalkozott minden olyan adattal és körülménnyel, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében a lényegi kérdések megnyugtató tisztázásához szükségesnek mutatkozott.

Felsorakoztatta és egymáshoz kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta a törvényszék a megállapított tényállást. Az elsőfokú bíróság értékelte a vádlott beismerő vallomását, a sértett és a tanúk vallomásait, az igazságügyi

orvosszakértői véleményeket, valamint az igazságügyi pszichiáter szakértői véleményt, a rendőri jelentéseket, a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyvet és az egyéb okirati bizonyítékokat.

A törvényszék a bizonyítékokat egyenként és összefüggésükben is értékelte, ténymegállapításai valamennyi lényeges ponton bizonyítottak, így az ítéleti tényállás kellően felderített és megindokolt.

Az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően pontosítja az elsőfokú ítélet vádlottra vonatkozó személyi részét azzal, hogy a Győri Városi Bíróság az 1991. március 28. napján jogerős B.1747/1990/10. számú ítéletével a vádlottat rablás büntette és más bűncselekmény miatt mint többszörös visszaesőt 7 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés utolsó napja 1997. július 31. napja volt.

Az így pontosított tényállás megalapozott, a bizonyítás anyagának megfelelő, ezért az a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helytállóan vont következtetést a vádlott bűnösségére, a vádlott megindította az okfolyamatot azzal, hogy a sértettet megütötte, amelynek következtében a sértettnek, az elsőfokú eljárásban megalapozottan megállapított életveszélyes sérülése keletkezett. Megállapítható, hogy az első fokon eljáró törvényszék helytálló szempontrendszer alapján vizsgálta a terhelt büntetőjogi felelősségének feltételeit, az ítélet tábla sem jutott attól eltérő következtetésre. A másodfokon eljáró bíróság egyetértett a bűncselekmény jogi minősítésével és az ahhoz fűzött jogi indokolással is, azonban ez utóbbit azzal egészíti ki az ítélet tábla, hogy a vádlott elkövetési magatartása vonatkozásában a testi sértés okozása szándékos volt, míg a bekövetkezett eredmény tekintetében a vádlottat gondatlanság terheli. A vádlott a sértett testi sérüléseiben megnyilvánuló következmények lehetőségét előre látva, mindazokat kifejezetten kívánva tanúsította magatartását, a cselekménye életveszélyes következményeit pedig azért nem volt képes felmérni, mert a tőle elvárható körütekintést elmulasztotta.

Egyetértett az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészség azon álláspontjával, hogy a bűncselekmény minősítését illetően téves az elsőfokú ítélet rendelkező részében a Btk. 164. § (3) bekezdésére történő hivatkozás, a testi sértés alapesetét a 164. § (1) bekezdése rögzíti.

A bűncselekmény megnevezése az ítélet rendelkező részében a 61. BK vélemény értelmében helyesen testi sértés büntette, azonban ez a pontatlanság a törvényszék részéről nem tekinthető olyan mértékű hibának, amely miatt az elsőfokú döntés megváltoztatására lett volna szükség.

A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálatánál során az ítélet tábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helytállóan számba vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, azonban mellőzi a bűnösségi körülmények sorából a próbára bocsátás hatálya alatti elkövetést mint súlyosító körülményt, figyelemmel arra, hogy a vádlott a jelen eljárás tárgyát képező cselekményét nem a próbaidő alatt követte el. Az enyhítő körülmények közül mellőzendő a vádlott személyiségzavara, tekintettel arra, hogy az igazságügyi orvosszakértő a vádlott esetében teljes beszámítási képességet állapított meg.

A vádlott terhére rótt bűncselekmény esetében a halmazati szabályokra figyelemmel a büntetési tételkeret 2-11 évig terjedő szabadságvesztés. A bíróság számára a büntetés kiszabásánál irányadó középérték 6 év 6 hónap. Az elsőfokú bíróság a vádlottat halmazati büntetésül a középértékhez képest jóval alacsonyabb tartamú, 3 év 6 hónap szabadságvesztésre ítélte. Az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett az ítélet tábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy az

elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrány igazodik a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához, valamint a vádlott személyiségében rejlő társadalomra veszélyességhez, és megfelelően szolgálja a speciális és a generális prevenció céljait is. Az ítélőtábla a büntetés további enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget, a nagyobb mértékű enyhítés ugyanis a büntetés céljának elérését veszélyeztetné, a kisebb megváltoztatást pedig a Be. 371. § (2) bekezdése zárja ki.

A másodfokú bíróság szerint az ítélet egyéb rendelkezései - így a próbára bocsátásra vonatkozó rendelkezés is - helyesek és törvényesek, és a törvényszék jogi indokolása is teljes körű.

Minderre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság törvényes és megalapozott ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költség viselése a Be. 381. § (1) bekezdésén alapszik, figyelemmel a 338. § (1) és (2) bekezdéseire is.

Győr, 2018. február 22.

Dr. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

. Németh Balázs sk. . Csák Csilla sk.
előadó bíró

bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Győri Törvényszék 2017. november 30. napján kelt B.278/2016/22. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2018. február 22.

. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke